

5
Amsterdam, 28^e December
1880.

Kære Ven! I'vend det
gamle år løber ud med en
dag sye dig, at du så
ofte, ofte har været i mine
Tanker uden at jeg er kommet
til et reellere min Plan
at skrive til dig. Så kan
dit Kære Onkel og dermed en
forment Opfordring. Endelig
i disse Dage er der i mine
travle Virksomhed indtrædt
en Stilstand og den vil jeg da
benytte. Det er rigtignok
derfor ingen frivillig Stil=
stand. Min Rejses egentlige
Mål, Paris, må jeg foreløbig
opgive, fordi den længe
Kunstabrejve især i den sidste
Dag, var medtaget og overan=
skrejt mig, så at jeg
ikke kan mere. Is her print

Min Værge er selv: Dr. M. Andersen
Thalheim 29 B
Lerpjævej.

i disse dage meget sende
Aftend både til Paris og
London, hvor jeg var indbudt
til et optræde. For det angår
mig jeg sojer et smidt min Hel-
bred igjen ved et Par Måne-
ders Ophold i Italien, hvor-
hen min Kone og Børn at jamaer
følger mig. Jeg vil her i
foråret et, vore Gjæmme i
gjen og glæder mig allerede
ved Tanken på at se mit
Barn, hvar sigge igjen, van-
dre i Bjeldene og gjæmme
mig bort i Natursens aldrig
skuffende Sam. Du tror, at
Opvædet i idet kan se-
moralisere mig. Gåre tror du
at jeg står så højt! Ideen min
lidlige Angstan her og jordes alle
og last, hvor det gjælder det
Det tilegne sig og ikke tilegne
sig: I den første Tid mødes
man meget Rust og Utrub,
det er sandt, men som jeg
nu rejser, er det just det
Bedste og Altest. Der kommer
mig møde. Jeg begynder

forst nu et forst, hvad Dan-
nelse vil sige. Her er en
nye danske sproglær og
gør mennesket fjendtligt
mod det daglige Liv og dets
Fordringer. Ikke så her. Just
hos de Mennesker, der står på
Højden, her er det hordende
den sande Danneelse, den
nemlig der indeholder både
Føde for Ånden og Hjertet,
hordende den gjør naturlig
og glad, ligefrem, menne-
sketysk og nobel i alt
Tænkeset. Og er der varre
mistænksom af Naturen, så
G har ofte nok gjort mine
skelle Retfærdigheder an, hvor-
vidt ikke Danneelse var en
gode Politisk, der på en
skuffende måde Dækkede over
Syndernes mangfoldighed. Men,
når Tænkesetet vises i
Hjernen, så tror jeg Revis
for dets Ægthed er leveret.
Faren for et Slags Demoralis-
ering her er jeg vist i Kikkelsen,

det er den Fare, der fremkaldes
med formegen Anekjendelse og
Demundring. Denne har jeg nemlig mødt
i så rigt Mål, som aldrig før, og
så god den end gør, kastet ind i
Livet som Solstrålet i Guldlikke,
hvor man trænger Lys og Varme,
så fæstlig bliver den, når den ved
bliver uden Afbrydelse. Jeg ved
jå ikke, hvad Paris og London vilde
have bragt mig. Mærke havde jeg dog
Læst Vaylen trukket tilbøjelig ned
mod den anden Side. Men jeg ved
dog, at jeg indelsting har fået et kuant
nok af den sort Virkel, der helst
vri nydes som Kaviar i omi^o For
kimer og denne Virkel er mig en
Dorger for, at jeg endnu ikke er
bleven demoraliseret. Siler man
Faren, er man overhovedet sikkerere
på at undgå den, end hvis man
ikke føler den, det er vel en ubel-
stribelig Sandhed. Du har måske
lært i Aviserne om min kunstneriske
Fanden. og hvis ikke, skal jeg for-
tælle dig derom, når vi ses. Det
er en alfor indfløjtig Historie for
Papiret. Men jeg vilde ønske, du havde
hørt Styrgeværket i min Musik til
Vingens Digt, hørt den for i Weimar
i Dresden, i Köln og i Haag,

of seet Publikums Forstaaelse.
Første Gang, i Jorte dem frem for
et tydsk Publikum, var i Weimar,
og i erindrer ikke mange Gange
i mit Liv et have været så grebet.
Dy vidste næsten ikke, hvor i var,
i Hoftheatret i Weimar eller
midt inde i den nemdte; dykke
vordte fjeldubtus. Sandheden er,
at i intet af disse Steder var, men
svævede i Rummet på Harmo-
nienes Athervinger. Og så denne
hofprele! De Spillende gik lang
ved hver af mine Bevægelser
og i så dette forunderlige sym-
patiske Spil i den Udtryk,
som bragte mig Vissheden om, hvad
de tænkte og følte. Her Orkestret
blev beegjæret og int inde dette,
har det i Tydskland - og også her
den Vane, med ^{Brædet at} Duen at slå på
Dagsiden af Violinerne. Det er
ingen skjøn Lyd, men for mig var
den vidunderlig, det tilstår jeg.
Det var som om Væggene skulde fæde
med over Hovedet på os. I Meininger
rakte Hænderne med høj Røst efter
"Varen": da Capo. ~~der~~ skjønnede led
førelse var forresten: Cöln af det ny
besatte Orkester i den herlige, gamle
Zürzernich-Sal. Så en Cöln-domen,

på di Rejse, efterat en blev fordy?
Jeg gik serind samme Eftermiddag
og skulde optræde og sad og gik
omkring længe. Det er nyttigt nok
en Helligdom. I går spædderede
j længe med ved Havnen her
og kom på min Vandring forbi
den norske Sömandskerke. Jeg
vilde ind, men der var lukket. For
Resten er det min Kirke, men et
ganske almindeligt Hus med, is
trost ikke man ser i Fag Viduet
i hver Etage. En fornem By,
Amsterdam, og et fornem Land,
Holland. Man for-
står, at en så ejendommelig Kraft
har kunnet lovrive sig for Spanierens
Overherredømme. Jeg er endnu ikke
kommen i Musæum og Malerisam-
lingerne, da her er en uafsluttet
Tage. Jeg håber j det lyner lidt
viden j rejser, thi det er min
Agt at blive her 1 Uge eller 2.
I dag modtog j mit Diplom
som Medlem af "Selskabet til
Befordring af Tonekunsten" og Op-
fordring at spille min nye Violon-
cellsonate i en af Selskabets Kon-
serter i Begyndelsen af Januar.
Jeg vilde så gerne, bare Helheden
var enig med mig.

Det var meget elskværdigt at
dine to Breve at besøge mig,
og hilsneladende meget velkom-
vendt af mig ikke at gjenjælde
deres Venlighed. Men Tiden løb
så rent fra mig og jeg kan så
lovedkule bort fra Leipzig at det
blev mig en Umulighed. Dette
er min Undskyldning, se jeg nødvendig
at have Privilegium på Høfde-
genhed og Ufølighed.

Det er herligt at du har fået
Lyset på Virksomhed igjen. Det
er mig da en Jæde, hvorfor
du ikke sigte Valstrand. Det
gjælder at handle forend Lyden
sorges igjen. Det gjælder med
Alting net man begynder at
blive ældre. Nu vi have
haft godt af Touren. Det er unu-
dig andet. Men Skit viser mig
ofte et halvt, ja et helt år
effter. Ifølge er vi nu hofte
frik og glad i Foråret ved
Agenkomsten fra Syden.
Jeg kommer Levvel og hofte
Skillem for din
Erverd.